

Много доволенъ останалъ князътъ отъ изкуството на майсторъ Маламира

— Ти ми служи вѣрно и отъ все сърдце,—казалъ му той,—ето моята отплата

И той му подалъ дълъгъ, разклоненъ жезълъ.

— Този вълшебенъ жезълъ е останалъ отъ праѣдитѣ ми. Той е цѣло съкровище. Вземи го въ ржце и тръгни съ него. Нека върхътъ му сочи небо. Върви, докато усѣтишъ, че потреперятъ ржцетѣ ти, и острието на жезъла посочи земята. Това мѣсто е ценно. Копай, докато намѣришъ съкровище.

Майсторъ Маламиръ взелъ магичната прчка и, изпратенъ съ много почести и подаръци, заминалъ за родния си край.

Но едва стѣпилъ на родна земя, пресрещнали го селяни, които бързали да се скриятъ въ близката крепостъ. Неприятелски войски идвали откъмъ морето и ограбвали и палѣли всичко по пътя си. Въ кратко време мирниятъ народъ се прибралъ въ здравата крепостъ на крайморския боляринъ. Между тѣхъ останалъ и майсторъ Маламиръ. Ала нѣмали вода.

Дълго се чудѣли хората, какъ да намѣрятъ вода. Найподиръ майсторъ Маламиръ се сѣтилъ за вълшебния жезълъ. Дълго обикалялъ съ него той изъ земята на замъка. Боляринътъ и околнитѣ му го гледали очудени. Изведнѣжъ жезълътъ заигралъ въ ржцетѣ на зидаря, обърналъ се надолу и посочилъ земята.

— Господарю, заповѣдайте да копаятъ тука, — извикалъ Маламиръ.

Скоро намѣрили вода и били спасени.

Царьтъ за награда пожелалъ да го направи свой наследникъ, но майсторътъ предпочелъ да се върне и довърши своята кжща и да се ожени за любимото селско момиче.